

Velada de Boxeo en el Pabellón

Con bastante buena entrada se celebró el sábado pasado en el Pabellón Municipal Deportivo, la anunciada velada de boxeo en la que se celebraron 6 combates amateurs de 3 asaltos cada combate:

Primer combate peso gallo: Campanillo - Cruz, combate muy igualado que al final se ha dado resultado nulo.

Segundo combate, peso ligero: Cañete - Atero, magnífico combate de Atero, con golpes muy buenos, respondiendo bastante bien Cañete; al final llegaron los golpes de izquierda y derecha de Atero, por lo que se le dio vencedor a los puntos.

Tercer combate, peso super ligero: Vázquez - Ramírez, combate muy limpio por parte de Vázquez que se ha hecho acreedor a vencer por puntos.

Cuarto combate, peso welter: Romero - Reyes, el resultado del combate ha sido nulo, porque casi ni uno ni el otro se pegaron por el miedo que se tenían.

Quinto combate, peso pluma: Núñez - Orozco, en el primer asalto Orozco ha tumbado a Núñez en la lona y desde este momento, a pesar de haber reaccionado Núñez en el segundo asalto, venció mercedosamente por puntos Orozco.

Sexto y último combate, peso pluma: Del Valle - Sánchez (subcampeón de Cataluña), magnífico combate de Del Valle, que ha conseguido la victoria por puntos.

DEL VALLE, CONTESTA

Al finalizar la velada, entrevistamos al púgil local Del Valle, que fue la revelación de la velada:

—¿Cuál es tu nombre de pila?

—Rafael.

—¿Cómo fue que te aficionaras al boxeo?

—Porque me gustaba y por admiración.

—¿Estás casado?

—Sí.

—¿Con hijos?

—Uno.

—¿Qué te ha parecido el combate de esta noche?

—Es el peor combate que llevo disputado.

—¿Hay alguna persona que le tengas que agradecer algo en tu carrera?

—Sí. A los señores Ramírez, Valdeneu y Valls.

—¿Qué aspiraciones y proyectos tienes previstos para el futuro?

—Llegar tan lejos como pueda.

—¿Cuántos combates llevas disputados?

—16, 13 ganados y 3 nulos, por lo tanto no he perdido ningún combate.

—Y para terminar, ¿te gustaría boxear con una gran figura como Durán?

—De momento me gustaría boxear con el campeón Delasagra.

—Deseándote mucha suerte en tu afición al boxeo y esperando puedas obtener muchos triunfos, gracias por la amabilidad que has tenido con nosotros.

ERNESTO DUARTE
Foto: GIRONELLA

Tipus i anècdotes

Rememora:
Ferran
SALAMERO

«Mateldi Belli»

Fa molt temps, que a Granollers, ens «hi va caure» un italià, que intentà crear un grup cinematogràfic. Va dir-nos que'ls seus noms eren Alfred Mateldi Belli. L'inscripció al grup costava un duro i no va pas tardar-se gaire a arribar a la cinquantena.

Els assajos es feien a la Sala de Música de La Unió Liberal i, encara que algú li agafà mania, jo he cregut sempre que el seu pas per Granollers deixà una bona estel·la de simpatia.

UN DELS DUROS MÉS BEN APROFITATS DE LA MEVA VIDA

Tot anava a «toc de pito». Primer ens explicava la seqüència, després... cada toc de xiulet era una escena.

—«Aquestes dues cadires, representen una estació. Més avall hi ha la barrera que té de barrar el pas abans de que hi arribi el tren. Tu ets el guarda-barre- ra. Aquest i aquest, són dos passatgers que estan dintre l'estació. Al primer toc de pito... sortirà d'ací el guarda-barrera per anar-la «a tirar». A la segona xiulada sortirà un dels passatgers de l'estació cap a l'andana. Un altre toc farà que surti el segon...!»

Cal dir que formaven part del Grup els germans Tar- radas —els nois de «can Trascó» de la plaça Gran—, que eren uns artistes; molts pocs dels altres havien mai fet teatre d'aficionados... la majoria eren completament «novatos»!

—«Vejam! Provem-ho...! Aaaatenció!!! Acció!

Al sentir-se el primer xiulet... sortí el guarda-barre- ra... amb tanta «mala-folla» que s'esclafí en una rialla general.

—«Siiiiilenci!!!— tothom va callar de cop i... va seguir l'acció sense contra-temps.

L'escena: una gran plaça. Passava un llegint el dia- ri. Diagonalment la travessaven dos conversant. Altre passava per altre lloc amb pas llarg. Convergien al mig de la plaça tres que és paraven a conversar-hi... que acabaven discutint acaloradament. A cada xiulada s'a- naven succeint les escenes que donaven ambient a la plaça.

MENTRE VA DURAR EL GRUP VA HAVER-HI MOLT AIGUABARREIG

Un diumenge vingueren unes actrius de Barcelona i van ésser filmades algunes escenes a l'antic pont de ferro de la carretera de Caldes, de les que van ser ex- posades fotos als vidres del Cafè de La Unió Liberal; jo no podia participar-hi, doncs treballava a La Bohè- mia.

Asseguts tots al voltant de la sala, una nit, vàrem protagonitzar una escena real: Al mig uns vetlladors del cafè amb quatre o cinc cadires per cada vetllador. Representava un local on s'hi feia joc tirat». A tres o quatre taules ja s'hi estava jugant. Una llarga sèrie de pitades bastant seguides, havien de fer entrar al- tres clients i algun altre que s'aixecava marxant «es- curat».

—«Quan la cosa estarà ambientada (et senyalaré abans)... i, quan toqui el xiulet, entres, et pares i... amb veu forta, dius: —«La Policia!!!». Llavors us ani- reu aixecant tots... tirareu alguna cadira per terra... i procurareu marxar atropelladament.

Amb les xiulades i el terratrèmol de cadires i taules per terra... els qui estaven fent la manilla o el dòmino a baix al Cafè de La Unió, varen pujar sobre-saltats per veure què passava. També va pujar el «sereno amb el xuxo i el fanal».

«Mateldi Belli» va canviar l'instrument: El «pito de foc» per un «refli» dels usats pels àrbrits de futbol i per la policia anglesa. «Mateldi Belli» va haver de com- parèixer a un ple de la Junta de La Unió Liberal i —jo crec desconsideradament— va donar-se a entendre que ens estafava. Encara que hagués arribat a recaudar 250 pessetes, la feina que vàrem donar-li i... les bones idees que ens va donar durant ben bé dos mesos... crec que valia més!

Com jo mateix, d'en Alfred «Mateldi Belli» en ser- vem un bon record de joventut.